

**NOMÉS
LLUITANT
TENIM
FUTUR!**

struika

ARA AQUI

**EL JOVENT CONSTRUÏM
ALTERNATIVES**

Índex

///0 Introducció. Aquí i Ara. El jovent construïm alternatives.....:4

///1 L'emancipació del jovent i el dret a l'habitatge.....:9

///2 El jovent en lluita contra la precarietat laboral.....:19

///3 El jovent apostem per l'educació com a eina transformadora i alliberadora.....:37

///4 Construïm el jovent com a subjecte polític.....:49

///5 El jovent i l'oci. (Re)Inventem l'oci.....:59

Ara i Aquí. El jovent construïm alternatives.

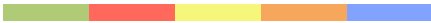
ARRAN va viure el curs passat un procés de debat que va durar diversos mesos i que culminava el passat mes de setembre en la I Conferència Nacional de Formació (CNF) de l'organització. Aquest procés enriquidor de reflexió i anàlisi va comptar amb la participació activa de tota la militància i s'emmarcava entorn de la campanya "Només Lluitant Tenint Futur". Són precisament les resolucions extretes d'aquesta primera CNF la matèria primera que configurarà tant el discurs com la materialització pràctica de la campanya nacional d'ARRAN en una nova etapa que iniciem ara.

El document que teniu a les mans és el resultat de tots aquests debats. S'han analitzat amb més o menys profunditat algunes de les principals problemàtiques que patim de forma específica el jovent dels Països Catalans. Així mateix, també hem pretès començar a dibuixar la base d'aquelles alternatives que, per mitjà de l'organització i l'acció política del jovent, ens han de permetre subvertir aquestes problemàtiques i construir un nou paradigma de societat en què el jovent ens sapiguem plenament lliures. En aquest mateix sentit, des d'ARRAN volem fer extensives les línies de treball que hem definit a tot el

societat lliure de tota forma d'opressió. Cal que ho fem des d'ara mateix, amb les eines de què disposem i conscients del descomunal potencial revolucionari que tenim com a joves. I sobretot, cal que ho fem aquí, en el nostre entorn més immediat. Des dels barris, pobles i ciutats dels Països Catalans comencem a posar des d'avui mateix les primeres pedres d'aquesta societat que volem construir per demà.

Només lluitant tenim futur!

//////////HABITATGE

ARA i AQUI

EL JOVENT CONSTRUÏM
ALTERNATIVES

Introducció.

L'habitatge en la societat capitalista més que un dret és una problemàtica regida pels fenòmens d'amuntegament en grans nuclis urbans, proletarització i desnonament/expulsió que sofreixen les classes populars per accedir al que entenem per casa. Aquests fenòmens ens donen les bases per afirmar que la problemàtica de l'habitatge és global i històricament determinant en la societat capitalista, i sobretot, necessària per a la reproducció d'aquesta societat donats els seus lligams indestruïbles amb la llei del valor, la propietat privada del sòl —font originària de riquesa— i finalment, l'apropiació d'espai, plusvàlua i sòl per desposseïció directa per part de la classe dominant.

Anàlisi. La problemàtica d'accedir a l'habitatge.

Pel que fa al jovent, cal tenir en compte que el concepte d'habitatge va més enllà d'un sostre i quatre parets i que es defineix com a necessitat en tant que està profundament relacionada amb dos processos paral·lels i condicionants de l'autonomia i el benestar de les joves:

///1L'emancipació física del món adult, en primer lloc.

///2La disposició d'un espai físic de repòs, intimitat i autorealització pròpia de les joves.

Com a joves també distingim certes problemàtiques concretes que se sumen al sistema d'habitatge articulat pel capitalisme: l'impossibilitat econòmica d'emancipació de la llar —lligada a l'esclavatge del model laboral temporal i precari— i la nova onada de despoblació juvenil de l'àmbit rural, fruit de l'estancament econòmic de tals territoris, provocat per l'organització de la producció al voltant de les grans conurbacions de Barcelona, València i Palma. A tot això cal sumar-hi el darrer factor en aparèixer, el fet de viure en un territori sotmès al turisme i a l'especulació.

També cal tenir en compte l'impacte de la ideologia patriarcal en l'organització interna i en la concepció social de l'habitatge: la família mononuclear com a model vàlid per la moral capitalista i útil per tal de perpetuar el treball de cures i les tasques reproductives en mans de les dones. D'altra banda, no es pot obviar el poder adult, que estigmatitza i boicoteja qualsevol forma d'habitatge dinamitzat per joves. En definitiva, doncs, l'accés a l'habitatge és una problemàtica candent i generadora de malestar social. La qüestió de l'habitatge és una àrea més on es manifesta la contradicció principal de l'ordre social vigent: l'antagonisme entre el capital i la vida.

Ara per ara, comptem amb un sediment d'experiències i moviments que des dels anys 70 han experimentat noves formes de lluita per superar el problema de l'habitatge. En són exemples el comunisme i el moviment okupa. D'altra banda, sense anar més lluny, un nou model organitzatiu i aglutinador en defensa dels drets de les desposseïdes s'ha anat configurant durant els darrers dos anys al voltant de la Plataforma d'Afectades per les Hipoteques (PAH).

No obstant això, a aquestes experiències cal contraposar-hi la seva feblesa —exceptuant certes victòries històriques— davant el braç executor i repressor de la política de l'Estat espanyol. El desallotjament és un mantra que plana sobre qualsevol iniciativa des que decideix recuperar un espai, un terreny o un bloc de pisos de la propietat privada per socialitzar-lo entre les desposseïdes. Al mateix temps, però, no han trigat en

néixer i idear-se estratègies creatives, i en certs casos efectives, per burlar o desbordar la capacitat de l'Estat d'eclipsar els focus de desobediència en l'habitatge.

Alternatives i propostes. Perdre la por, construir contrapoder, assolir una alternativa segura i sòlida, escampar-la.

Arran dels debats desenvolupats a les assemblees i centralitzats a la Conferència Nacional; partint de l'aplicació de la segona fase de la campanya Només Lluitant Tenim Futur, i gràcies a la socialització d'aquest conglomerat crític de pràctiques i idees entre la resta del jovent, naixerà la nostra resposta, la qual es basa en diverses etapes.

Primera etapa. L'aposta ideològica de ruptura.:

Recolzant-nos en les anàlisis conjunturals i la teoria marxista crítica, hem configurat un posicionament ideològic propi, que entén que la problemàtica de l'habitatge està lligada a la història del capitalisme i n'és una de les principals manifestacions. Entenem, doncs, que cal actuar per derrocar el sistema de dominació

vigent i, per fer-ho, en primer lloc cal socialitzar aquest discurs mitjançant diverses eines.:

///Campanya política i subversiva.:

Basant-nos en la denúncia a causa de la impossibilitat de les joves d'obtenir un habitatge, assenyalarem la propietat privada de l'habitatge com l'origen de la problemàtica i posarem al centre del debat polític i social l'emancipació juvenil com a presa de poder davant del món adult. També recalcarem la importància de la conquesta d'un espai propi per al jovent.

///Desenvolupament de les alternatives d'okupació, cooperatives i masoveria urbana.:

///Okupació.: cal recuperar espais tancats i morts, abandonats i denigrats per la propietat privada que tan sols cerca extreure'n benefici per mitjà de l'especulació. Ens caldrà crear estratègies col•lectives de resistència a barris, pobles i ciutats.

///Cooperatives d'habitatge.: cal contactar amb les que estiguin actives, aprendre'n el funcionament i comprovar-ne la viabilitat per a la lluita juvenil.

///Masoveria urbana i rural.: cal recopilar-ne els casos, enfortir les masoveres davant les grans propietàries i socialitzar aquesta opció com a sortida per les petites propietàries.

///Formació interna.:

Hem d'enfortir-nos teòricament si volem oferir una resposta sòlida a aquest problema davant la societat. Especialment en el cas de l'okupació, caldrà una bona formació tècnica, legal i emocional. Cal dotar-nos, doncs, dels coneixements bàsics per l'alliberament i manteniment d'espais i habitatges.

Segona etapa. La construcció del contrapoder.:

Després de la socialització i interiorització de la problemàtica, seguirem avançant per tal de passar de la resistència a l'ofensiva. Avançar en la construcció del poder del poble davant del poder opressor, explotador i dominador. Engegar i consolidar les alternatives a aquest sistema, coordinar-les i fer-les accessibles a la majoria del jovent del nostre poble. Ens queda molt camí per recórrer, però us proposem unes línies d'acció determinades.:

///Crear i organitzar Xarxes d'Habitatge Juvenil.:

Desenvolupar espais on les joves puguem compartir les diverses experiències alternatives: okupació, masoveria, cooperatives d'habitatge i lloguers socials. Socialitzar la informació necessària entre el jovent de cada poble, barri i ciutat per tal d'accedir a les alternatives d'habitatge. Posar en contacte les joves i dotar-les de les eines necessàries per dur a terme els seus propis projectes d'emancipació. Conscienciar la petita propietària dels avantatges socials que suposen

aquestes alternatives.

///Treballar conjuntament amb la PAH i altres agents socials.:

Establir una política d'aliances amb els agents socials que ja treballen aquesta qüestió en el nostre entorn per tal d'empoderar-nos i aprendre del treball col•lectiu i les experiències compartides.

///Obrir noves Oficines d'Okupació.:

Socialitzar l'okupació entre el jovent com a via per accedir a l'habitatge i facilitar les eines necessàries per recuperar nous espais abandonats per les grans propietàries especuladores. Ens haurem de preparar per ser més fortes i poder plantar cara a la repressió estatal que es derivarà de les nostres accions.

///Coordinar l'autodefensa dels espais conquerits.:

Cal estar preparades per defensar els espais okupats. Això passa pel treball amb la resta d'entitats juvenils de l'entorn i amb els agents que treballen per defensar un habitatge digne.

//////////LABORAL

ARA i AQUI

EL JOVENT CONSTRUÏM
ALTERNATIVES

Introducció. La reestructuració del treball de finals del segle XX.

Des de la gran reestructuració neoliberal de finals dels setanta, el mercat de treball ha patit profunds canvis a tots els nivells. Bàsicament s'ha tendit cap a l'optimització del procés productiu, cosa que ha redefinit la naturalesa i les característiques dels llocs de treball així com l'especialització productiva lligada a la globalització. Aquests fets han tingut efectes específics en les societats occidentals que ens lleguen la realitat laboral a la qual ens enfrontem actualment.

En termes generals, aquests processos han culminat amb la desestructuració de la indústria tradicional. En el cas de l'Estat espanyol, sectors com la metal·lúrgia o la mineria van sortir enormement malparats de les polítiques iniciades pels diversos governs sortints de la Transició. Aquest procés es va acompanyar de fortes ofensives contra l'estabilitat laboral i les seves principals garants, les organitzacions sindicals, a través d'aferrissades lluites. El resultat d'aquesta pugna ha sigut l'actual estat de coses. La derrota de les organitzacions de treballadors es plasma en múltiples àmbits de la nostra realitat i potser el món del treball és el que millor ho demostra.

El final del contracte fixe amb la proliferació de contractes temporals, el sorgiment de les Empreses de Treball Temporal i el fenomen de l'externalització, per exemple, són resultats que defineixen en gran mesura la correlació de forces actual entre el món del treball i el del capital.

Anàlisi. El paper del jovent dins el mercat de treball.

La raó per la qual ens interessa el món del treball a l'hora d'analitzar la realitat del jovent català és perquè el paper dels joves es troba directament relacionat amb la seva condició juvenil. A més d'haver de vendre la nostra força de treball per subsistir en una societat de mercat, el jovent figura un col•lectiu específic dins el conjunt de la classe treballadora. Aquest fet sorgeix de supòsits com, per exemple, que el jovent no es troba prou preparat, té manca d'experiència i que la joventut és una etapa transitòria que, per tant, permet no estancar-se massa en feines poc desitjades o de les quals destaca una alta temporalitat. Tot això no fa més que referència a una societat que posa en mans de l'home adult, empresari, blanc i heterosexual les màximes quotes de poder, subsumint a la resta de col•lectius socials a la marginalitat i que, pel que implica al jovent, estableix una

diferència clara entre jove i adult a l'hora de participar dins l'economia productiva.

En general, el tamís de la formació és aquell que acaba definint l'accés a un determinat lloc de treball. La demanda de títols i de formacions específiques és una bona forma per part del capital per mantenir aquells col·lectius que conformen l'exèrcit de reserva que engreixa l'atur i serveix de coerció per a la resta de treballadores. En aquest aspecte, l'àmplia majoria de treballadors no qualificats són precisament joves i, per tant, és un d'aquests sectors al qual toca integrar dins els nínxols de treball caracteritzats per la precarietat.

En el context actual, però, cada vegada és més gran el nombre de joves que no té la possibilitat d'obtenir un títol. D'aquesta manera, el jovent és un col·lectiu que es veu obligat directament a encetar la seva etapa laboral en els escalafons més precaris del mercat de treball en incomplir el requisit d'experiència i formació necessaris. D'altra banda, pel que fa a les joves que han pogut accedir als estudis superiors, les joves finalitzen els seus estudis i es troben amb la impossibilitat de treballar en el seu àmbit i, encara menys, amb un contracte fixe. Aquesta situació ha comportat l'actual fenomen de l'emigració juvenil, la qual ha augmentat un 41% des del 2008 en tot l'Estat espanyol. Cal tenir en compte que gairebé el 90% del jovent que emigra són titulats universitaris.

Ambdós recorreguts, doncs, conflueixen en el mateix escenari de precarietat i manca de protecció. Precisament,

el col•lectiu juvenil es troba ben lluny de les preocupacions i campanyes de les principals centrals sindicals. És interessant plantejar com els elements característics que acompanyen l'ocupació del jovent (contractes de pràctiques, temporals, externalitzacions, entre d'altres) no són tractats com a problemes globals que mereixen un posicionament clar i una resposta política que menin cap a l'organització d'aquest col•lectiu entorn els seus drets laborals. Així, doncs, quedem relegats a ser un col•lectiu de "treballadors de segona" que troben ben pocs incentius per a desenvolupar lluites en clau col•lectiva dins el món laboral, refugiant-se en sortides individuals com l'emigració i l'oci alienant.

Idiosincràsies de la realitat laboral juvenil.

En aquest apartat volem desenvolupar les característiques concretes que comporten aquesta realitat de precarització laboral que pateix el jovent que acabarà tenint el seu reflex en la resta d'àmbits de la vida social. Fem referència a un conjunt de fenòmens que ja es trobaven ben presents anys ençà, però que a partir de l'actual crisi i, sobretot, després de les darreres reformes laborals (públiques i encobertes) s'han vist reforçats en contra dels interessos del jovent treballador català.

///1L'atur i la contractació temporal.:

La desocupació és el principal drama que colpeja els i les treballadores. Val a dir que l'atur a l'Estat espanyol ha assolit màxims històrics i tan sols es troba actualment superat dins la Unió Europea per Grècia. En el cas del jovent, la darrera enquesta de la EPA assenyala que l'atur juvenil es situa entorn el 55%. En el cas dels Països Catalans (dins el marc de l'Estat espanyol) el jovent aturat representa un 10% del total d'aturats. Tanmateix, és significatiu assenyalar que les joves aturades catalanes suposen un 23% del total d'aturades juvenils de la resta de l'Estat.

Quin és, doncs, el fet diferencial pel qual tan sols una de cada dues persones joves es troba ocupada i amb la garantia d'ingressos que li possibiliten l'emancipació? Simplement cal cercar-lo en la naturalesa de la majoria de contractes que tenen les joves que, gràcies a l'empара jurídica desenvolupada durant els darrers anys (i ens referim en èpoques prèvies a la crisi, és a dir, d'aquella suposada "bonança"), permeten un acomiadament molt més barat per part de l'empresari. Per argumentar això, tan sols cal remetre'ns al 66% que suposa la taxa de temporalitat. És a dir, més de la meitat dels contractes són temporals. Cal recordar que els contractes temporals apareixen a l'Estat espanyol a partir de la segona meitat de la dècada dels vuitanta, fruit del procés d'ofensiva neoliberal al qual fèiem referència al principi i han resultat un suculent baluard per a mantenir els guanys de l'empresariat durant

les èpoques de la bombolla immobiliària i financera.

l és que malgrat la cobertura jurídica d'aquest tipus de contractes, la seva ambigüitat, així com la despreocupació de les administracions i dels sindicats institucionalitzats, permeten la seva aplicació fraudulenta com un fet generalitzat. A més a més, si sumem la desinformació generalitzada que patim les joves entorn el marc i supòsits d'aplicació d'aquests contractes (que dins de l'imaginari col•lectiu es conceben com quelcom legal i naturalitzat), encara trobem una major indefensió davant les arbitriarietats dels patrons.

///2Els contractes de pràctiques i becari.:

Un element notablement característic de la inserció laboral dels i les joves ha sigut l'articulació de la formació com quelcom diferent de la pràctica professional. En les darreres dècades, l'allargament de la formació s'ha aprofitat també dins d'una estratègia general del capital per abaratir els costos productius i augmentar la taxa de guany. Aquesta estratègia ha tingut la plasmació dins els contractes en pràctica i les beques. En termes discursius, se'ns ven aquesta alternativa a un contracte fix indefinit com una extraordinària oportunitat per a poder-nos incorporar en un sector professional que requereix de tècnics experimentats i empresaris audaçs per tirar endavant l'empresa. Des d'una visió de menysteniment absolut

cap a les característiques i habilitats de les joves, se'ns obliga a passar per aquest tub amb la promesa que al final trobarem la tant anhelada estabilitat, la pastanaga que continua davant el nostre nas any rere any i contracte rere contracte (perquè després de les pràctiques venen els temporals, d'obra i servei, externs, entra d'altres).

Evidentment, ens trobem davant d'una nova forma de reduir els costos de treball. En aquest cas, enfocat directament cap al col·lectiu de joves. En cap moment es planteja que el becari o estudiant és un treballador més dins el laboratori, la redacció, la fàbrica o qualsevol sector productiu. Desposseït de qualsevol reconeixement pel que fa als seus drets laborals, el becari pateix una reducció de salari i l'absència de les mínimes prestacions (sense baixes per malaltia, ni vacances, amb cotització desigual o reduccions de jornada. Alhora, l'existència d'aquesta possibilitat també permet àmplies reestructuracions de plantilla, acomiadaments massius de treballadores fixes i contractació d'exèrcits de becaris, amb les condicions de temporalitat i desprotecció que ja hem assenyalat.

Finalment, no cal oblidar que molts dels contractes que es centren en una beca troben un recolzament directe des de les Administracions pertinents (estatal o autonòmiques) que per mitjà d'aquest sistema es redueixi l'escandalosa xifra d'atur juvenil, òbviament sense qüestionar els beneficis que n'extreu l'empresari.

Normalment moltes de les beques vénen amb un conveni darrere des de l'Administració de torn o ens públics, que eximeixen a l'empresa dels costos de la Seguretat Social i que a més a més remuneren la part «formativa» del contracte.

///3Les Empreses de Treball Temporal (ETT):

Les ETT (Empreses de Treball Temporal) són empreses que es dediquen exclusivament a la gestió de mà d'obra, fent d'intermediaris entre una empresa determinada i la treballadora. Anteriorment, la relació amb la ETT era molt més directa establint-se un «triangle contractual» entre la ETT, l'empresa usuària i la treballadora. Això implicava que la treballadora tan sols tenia relació laboral amb la ETT, per la qual cosa es trobava en condicions molt inferiors a la resta de les seves companyes directament contractades per l'empresa usuària, normalment ocupant categories inferiors de menys sou i drets. Actualment aquesta realitat tan flagrant que comportà serioses mobilitzacions ha donat peu al sorgiment de les empreses específiques d'externalització de serveis (outsourcing), que segreguen directament les treballadores, les quals treballen per l'empresa amb qui tenen relació laboral i no dins l'empresa usuària com a treballadores cedides per la ETT. Això comporta actualment que les plantilles d'aquestes empreses parteixin directament de condicions laborals ben inferiors, amb la impossibilitat d'assolir millores degut a l'enorme rotació i flexibilitat a la qual estan sotmeses les

treballadores, les quals tampoc poden ser cobertes per la representació sindical present en l'empresa usuària.

Les ETT han jugat un paper clau en la fesomia del mercat laboral que tenim avui dia. Gràcies a aquest recurs, l'empresariat ha pogut esquivar les millores laborals que el moviment obrer anterior als 90 va aconseguir per les treballadores fixes, permetent el sorgiment de treballadores de segona, desvinculats de les centrals sindicals i amb una major desprotecció davant les demandes de l'empresari, no cal dir que bona part d'aquestes treballadores són joves, segons dades oficials, fins a un 57%. Alhora, amb una administració estatal cada vegada més propera als plantejaments neoliberals i delectant per mostrar-se ben maquillada amb les seves xifres d'aturats davant la Unió Europea va trobar en les ETT un recurs fàcil i ràpid per gestionar el greu problema social que començava a significar l'atur i que avui trobem amplificat. Aquestes empreses, doncs, conformen una baula clau dins el procés de contractació laboral, ocupant un espai que hauria pertocat a l'Administració Pública dins un hipotètic Estat del Benestar. Les contractacions per mitjà de l'Administració no arriben al 1,2% als Països Catalans (2,3% pel conjunt de l'Estat espanyol) mentre que les ETT aconsegueixen recol·locar un 15% dels desocupats aproximadament.

Cap a on es dirigeix la nostra situació laboral?

Es fa més que evident que aquesta greu situació de precarietat absoluta del jovent treballador català no millorarà en un futur immediat, tot el contrari, segurament, seguirà empitjorant. La greu crisi econòmica combinada amb la crisi d'esgotament de recursos, l'alimentària i l'ambiental, està comportant que les persones que ens exploten actuïn amb una violència extrema per seguir defensant els seus interessos i continuar fent créixer els seus enormes comptes bancaris, refugiant-los en paradisos fiscals. Aquesta violència per part de les classes dominants es tradueix en.:

///Una constant baixada dels salaris.: fins a una baixada del 10% de mitjana al conjunt de l'Estat espanyol des del començament de la crisi (el 2008) segons dades oficials.

///Un augment considerable de la contractació temporal.: des de l'aprovació de la darrera Reforma Laboral del govern del PP, el 92% dels contractes efectuats a l'Estat espanyol han estat temporals.

///Un atac a la defensa col•lectiva dels drets laborals.:

el Govern de l'Estat espanyol, conjuntament amb totes les patronals, estan disposades a acabar d'una vegada per totes amb els convenis col•lectius que asseguruen uns mínims drets comuns a totes les treballadores d'un sector econòmic.

Ara per ara, tot indica que els atacs cap a la dignitat de la classe treballadora i de les joves, en concret, no s'aturarà. Només cal tenir en compte que el president de la CEOE, Joan Rosell, recomana als empresaris que segueixin disminuint els sous mentre l'atur es trobi en aquestes xifres i, a més, culpa els treballadors amb contractes indefinits de tenir massa drets adquirits. Tot una declaració d'intencions.

Tampoc sembla que les propostes que arriben des de les Institucions Burgeses Internacionals (FMI, BM, OMC), plenament acceptades per la Unió Europea i els seus Estats membres, vagin encaminades cap a la defensa de la nostra dignitat com a treballadores. Ans el contrari, les seves propostes ens condueixen cap a una creixent precarització. Ja estem veient les greus conseqüències per a les treballadores que tenen les polítiques neoliberals dels governs alemany i anglosaxó en matèria laboral amb les seves propostes.:

///Els minijobs (Alemanya).: són contractes de caràcter temporal, de 14h setmanals, fora de qualsevol conveni col•lectiu, sense cap indemnització al finalitzar el contracte i sense cotització a la seguretat social.

///El contracte a temps 0 (Anglaterra).: es tracta d'un contracte indefinit sense indemnització, en què el teu temps de contractació és de 0h. Cada dia et diuen si treballaràs o no l'endemà i quantes hores ho faràs. Així, doncs, es cobra en funció de les hores que hagi treballat. Tot un paradigma de la màxima flexibilitat i inseguretat per a la vida de les treballadores.

Conscienciació i lluita de classes: organitzem-nos!

En aquest previsible futur enfosquit li cal una forta llum: la lluita i organització del poble treballador català. Serà aquesta l'aposta principal d'Arran, en l'àmbit laboral, la que traslladarem al conjunt del jovent treballador català. I ho farem al calor de les seves lluites, aprenent d'elles i emportant-nos totes aquelles ensenyances que ajudin a fer créixer la nostra dignitat com a treballadores. Volem acabar amb l'explotació, l'opressió i la dominació, i això només ho aconseguirem amb la força col•lectiva del conjunt de les treballadores catalanes. Així les nostres propostes de treball aniran encarades a.:

///Informar àmpliament de la greu situació de precarietat que pateix el jovent.:

Cal que cada una de les joves sigui conscient de que aquesta situació no és fortuïta, ni molt menys natural ni irreversible. Cal denunciar cada vulneració de drets laborals, no permetrem cap baixada de sou ni cap acomiadament.

///Treballar i estendre la solidaritat de classe.:

Cal que les lluites es realitzin des de la força col•lectiva de les treballadores, no hem de caure en els paranyes de la patronal que volen individualitzar cada volta més les relacions laborals. La nostra força es troba en la resposta col•lectiva davant de qualsevol atac als nostres drets laborals. Estendre les Xarxes de Suport Mutu per a traslladar les problemàtiques des de l'àmbit laboral al nostre entorn més proper i al territori on desenvolupem la nostra vida, ens permetrà respondre amb major força als seus atacs.

///Lluitar contra l'exploració laboral i la precarietat que pateix el jovent treballador.:

A cada atac de la patronal respondrem amb la lluita als carrers i centres de treball. Organitzant concentracions de denuncia, manifestacions de protesta, repartint fulls de mà informatius, realitzant assemblees de treballadores, etc. Deixarem clar a la patronal que de les nostres lluites de resistència d'avui, demà es convertiran en la nostra força per a arravatar-los tots els seus privilegis i acabar amb l'exploració laboral.

///Enfortir l'organització sindical del jovent.:

Per a poder seguir responent als atacs de la patronal ens caldrà seguir-nos organitzant cada dia més als nostres centres de treball i això passarà per a l'organització en sindicats. La nostra principal aposta és seguir enfortint la Coordinadora Obrera Sindical (COS), tot i que no descartem seguir treballant amb els demés sindicats de classe anticapitalistes per tal d'assolir la fita d'organitzar un sindicat nacional i de classe amb prou força per desbancar a les centrals sindicals pactistes, CCOO-UGT, del seu fals paper de representats de la classe treballadora. Constituïrem seccions sindicals de la COS allà on treballem i convocarem assemblees de treballadores amb el conjunt de treballadores per seguir enfortint-nos com a classe organitzada.

///Avançar cap al repartiment del treball i la riquesa.:

En un context on pràcticament ja disposem de tots els béns materials necessaris per desenvolupar les nostres vides, on més del 25% de la població es troba sense feina i les desigualtats econòmiques entre els més rics i les desposseïdes no paren de créixer, no tenim altre remei que no passi per repartir el treball i la riquesa. Treballar menys hores i augmentar els nostres salaris, garantir uns mínims de subsistència per a tota la població i que siguin els rics qui paguin la seva estafa.

///Treballar i estendre la consciència nacional de classe.:

Farem tots els possibles per arribar al conjunt del jovent treballador català, organitzar-lo per

la lluita i conscienciar-lo amb la fita d'assolir la plena independència. El poble treballador català necessita prendre consciència del seu paper històric per a superar l'explotació, dominació i opressió. Serà aquest que mitjançant la presa del poder, construint un Estat Socialista i Feminista als Països Catalans que podrà conduir al conjunt de la humanitat cap a la llibertat. Ens queda molt camí per recórrer però ja fa molts d'anys que caminem!

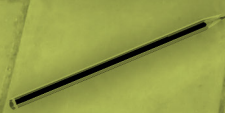

//////////EDUCACIÓ

ARA i AQUI

EL JOVENT CONSTRUÏM
ALTERNATIVES

Introducció.

L'educació cal contextualitzar-la en la societat en que s'emmarca. Per aquest motiu, l'anàlisi que fem a continuació s'allunya de l'educació formal i de les institucions específicament transmissores d'aquesta (escola, universitats, entre d'altres). Entenem que existeixen molts altres àmbits i espais en què l'educació és present (socialització, família, mass-media o converses informals). Per aquest motiu, tractarem l'educació com a transmissora d'uns coneixements i valors determinats des d'una concepció més global.

Anàlisi de l'educació en el sistema capitalista

Diversos autors marxistes parlen de l'educació com un instrument de reproducció i perpetuació del sistema. El model d'educació vigent, doncs, no és res més que un mecanisme per mantenir l'hegemonia de la minoria explotadora.

Aquesta domesticació s'inscriu en la lògica del pensament dominant. Pels opressors, les persones ens convertim en objectes que venem la nostra força de treball i per tant, perdem la dignitat¹. D'aquí es desprèn la consciència i necessitat dels opressors per tenir el control i capacitat de possessió sobre la classe oprimida.

En aquest sistema l'educació esdevé un dels mecanismes que facilita que les persones acceptem les relacions de dominació establertes i mantinguem el sistema. L'objectiu a assolir mitjançant l'educació és, per tant, que la majoria de la població no ens qüestionem la realitat en

---

///1S'entén que la diferència entre objecte i subjecte és la dignitat. Mentre l'objecte és susceptible a relacions de compra-venta i mercantilització, el subjecte no. Per tant, es considera que quan les persones venem la nostra força de treball, estem perdent la nostra dignitat, convertint-nos en mers objectes.

la que vivim, que l'entenguem com a natural i per tant, no busquem la causa de la submissió a la que estem sotmeses.

Per assolir aquesta fita, el capital utilitza la immersió en les consciències dels col•lectius oprimits. Un cop negada la consciència de les persones i després d'eliminar qualsevol tipus de reflexió crítica sobre el món, els individus acceptem la realitat en la que vivim de forma aparentment lliure i voluntària. Llavors, ens sentim simples observadors, agents (o, fins i tot, objectes) passius davant d'aquesta realitat.

La integració inconscient de la ideologia dominant per part de la classe oprimida, és la gran victòria del capital. Però n'utilitza d'altres, també, com la violència implícita. Mitjançant la falsa generositat, la caritat i l'assistencialisme creen dependència de la classe treballadora vers el sistema dominant. D'aquesta manera es cobreixen les esqueses, rebaixant possibles tensions i malestar en la societat.

L'educació reforça la seva finalitat amb una metodologia molt concreta: una micro-reproducció de les relacions que es donen a escala global. Es basa en relacions de naturalesa narrativa, en la qual existeix un subjecte actiu (l'educador: pare/mare, mestres, intel•lectuals, el jefe) i un objecte passiu o oient i obedient (l'educat: el fill/a, les joves, les estudiants, les treballadores). La jerarquia i la unidireccionalitat conformen la majoria de les relacions educatives actuals, en les quals es transmeten uns

coneixements i valors inqüestionables esperant que les receptores en dipositem el contingut al nostre cervell, en un acte mecànic d'emmagatzematge.

La nostra alternativa: una educació crítica per a l'emancipació col•lectiva

Davant d'aquesta educació que reproduïx els rols de dominació, cal pensar en una alternativa que ens permeti passar de ser agents passius a convertir-nos en subjectes actius i compromesos. Això és el que pretén l'educació crítica, aquella que va a l'arrel dels problemes per transformar-los.

Entenem que l'educació ha de ser instrument per a (re) estructurar la nostra pròpia intersubjectivitat, és a dir, sortir de l'alienació i iniciar un procés de recuperació de la consciència que ens permeti entendre que aquesta realitat pot i ha de canviar. Amb paraules de Freire: "La pedagogia ha de ser aquella que faci de l'opressió i de les seves causes l'objecte de reflexió dels oprimits, del que en resultarà el compromís necessari per a la seva lluita per l'alliberament." El que planteja l'autor, per tant, és la necessitat que l'educació posi al centre del debat les causes de les relacions d'opressió existents i puguem a partir d'aquí, prendre part de la lluita per la recuperació de la nostra dignitat.

Per tal de poder treballar aquest alliberament, considerem que les persones hem de qüestionar la nostra realitat quotidiana. D'aquesta manera, facilitarem el fet d'entendre'ns com a participants de les relacions de dominació i veure, en molts dels nostres actes diaris, una legitimació i complicitat amb l'opressor. El debat entorn les problemàtiques comunes i quotidianes ens ajudarà als oprimits a desvetllar poc a poc la realitat alienada en la que ens inserim.

Quan les explotades comencem a desvetllar el món i, entenem la realitat com a quelcom dinàmic que podem transformar, podem constatar que en els nostres actes hi resideix la possibilitat de canvi. Aquest desvetllament comporta que les persones esdevinguem subjectes amb responsabilitat, agents de canvi, d'acció social.

///1La pedagogia revolucionària i el seu motor, la praxi col•lectiva.:

La nostra pràctica quotidiana, la reflexió i la presa de consciència que se'n deriva ens condueixen a la praxi. Entenem per praxi l'exercici que cal fer un cop assumida la responsabilitat com a subjectes actius davant la realitat en la que ens emmarquem. Per tant, cal partir de la nostra experiència pràctica per tal de fer-ne una anàlisi i reflexió que ens doti d'informació sobre la nostra realitat amb la finalitat de transformar-la. Però no és suficient fer la reflexió d'aquest procés, sinó que la praxi requereix tornar a l'experiència i actuar en conseqüència amb el pensament per iniciar el procés transformador.

Podem sintetitzar que la praxi és la unió de la mà i la ment i, alhora, de la ment amb la mà. És un pujar i baixar d'allò concret a allò abstracte, i d'allò abstracte a allò concret. És l'anàlisi que ens permet entendre que les experiències quotidianes s'inscriuen en una totalitat i que la globalitat es transforma a partir de les accions diàries.

La praxi, doncs, ens permet transformar la realitat i evidència que l'educació és política. Si comprenem que l'acte pedagògic és aquell que ens capacita per entendre la realitat, que ens dota d'eines per reconèixer-nos com a subjectes històrics amb capacitat d'incidència i, tal com afirma Gramsci, amb responsabilitat històrica sobre el nostre futur, ens adonem que és la llavor de la democràcia com a mode de vida.

///2La violència dels opressors només pot ser combatuda amb la violència revolucionària.:

L'educació crítica no es pot entendre com una inversió dels pols d'opressió. La finalitat no consisteix en esdevenir opressors, sinó tot el contrari. Es tracta de trencar amb les relacions de poder dels uns sobre els altres.

Per aquest motiu, el procés alliberador no pot involucrar únicament a una de les parts de la lluita de classes, sinó que opressors i oprimits se'n veuen partícips. L'oprimit en el seu acte d'alliberament, i per tant, de ruptura amb la relació de poder -a la que s'ha vist sotmès-, alliberarà també l'opressor de la seva consciència destructiva,

possessiva i sàdica. I és que no existeix opressor si no existeix un oprimint que es sotmeti a la relació de dominació i, per tant, la sustenti.

Cal entendre però, que l'opressor procura defensar el seu estat de privilegi. Si abans comentàvem l'ús de la violència implícita per mantenir les classes explotades sotmeses i inconscients, ara parlem d'utilitzar el monopoli de la violència (a través de l'Estat i de totes les institucions burgeses). La violència, doncs, passa a ser explícita i es demostra la cruesa i repressió en la seva pitjor expressió. Tal com afirmava Fanon, entenem per tant, que l'alliberament dels oprimits únicament pot passar per la inversió de la violència, com a mínim en el mateix grau que l'exercida sobre nosaltres.

///3L'alliberament col•lectiu de la humanitat.:

Entenem que les dones i homes ens alliberem en col•lectivitat. Per tant, no hem de caure en l'error de protagonitzar un lideratge que se sustenti sobre la conquesta del poble. El lideratge revolucionari es basa en la confiança amb el poble, en una pedagogia cointencional en la que totes les persones ens alliberem.

Per aquest motiu, la nostra metodologia, a diferència de l'antagònica, reforça la horitzontalitat en les relacions. És un procés de trencament amb la dicotomia i de rebuig a la jerarquia. I per fer-ho, es dota del diàleg, promou la bidireccionalitat de l'aprenentatge i l'ensenyament, la construcció crítica de la realitat i planteja les

contradiccions bàsiques de la nostra situació existencial (problemes) els quals demanden una acció de la que ens som responsables.

Conclusions i apostes polítiques

Com a militants en contra del sistema capitalista-patriarcal, entenem que la lluita s'ha d'enforçar per acabar amb tota relació de poder, opressió, explotació i dominació.

La ruptura amb l'actual sistema s'ha fonamentat històricament en canvis socioeconòmics. Ara bé, si entenem que la ideologia dominant se sustenta en relacions de poder de les unes sobre les altres, no és suficient el qüestionament respecte la propietat privada. És necessari, doncs, fer un replantejament, en paral·lel, de tots els àmbits de la nostra vida. Fins i tot, entorn l'apropiació sentimental o emotiva de l'altre.

I és que en aquest espai personal, és quan més explícitament apareixen els rols d'opressores i oprimides que hem integrat com a naturals en funció de l'espai social o personal en el que ens trobem.

Si partim de la base que persona i món estan en constant dialèctica, entendrem que els canvis personals suposen transformacions col•lectives. Per aquest motiu, cal tenir sempre present que la nostra militància no és quelcom esporàdic, relegat a determinats àmbits de la vida, sinó una praxi constant, permanent i acurada.

En aquest sentit, creiem necessari treballar en diferents línies en l'àmbit educatiu.:

///Apostar per una metodologia educativa que trenqui amb la relació "coneixedor-ignorant". És a dir, integrar en les dinàmiques assemblearies, formacions internes i/o externes metodologies que parteixin de l'horitzontalitat, l'experiència que totes tenim i la socialització del coneixement. Per això cal promoure el diàleg, el debat i la discussió.

///Fer formacions d'educació emocional que permetin dotar-nos d'eines per qüestionar, combatre i superar els rols integrats que reproduïxen la dicotomia de les relacions de poder.

///Comprometre'ns en la praxi militant de forma constant en què les persones mantinguem una reflexió continua que ens permetin identificar la integració de la moral i els valors de la ideologia hegemònica sobre les nostres actuacions diàries. I, poder actuar per superar-la.

//////////PARTICIPACIÓ

ARA i AQUI

EL JOVENT CONSTRUÏM
ALTERNATIVES

Introducció.

Per tal de fer l'anàlisi que exposem a continuació, hem buscat definicions i estudis de participació política juvenil a partir de les diverses formes de participació política que utilitzem el jovent dels Països Catalans. No ens hem centrat estrictament en el jovent organitzat políticament sinó en tot el teixit juvenil d'aquest territori.

Què entenem per participació política juvenil?

El concepte de participació política és força polèmic i hi ha molta bibliografia que en parla. Així, doncs, hi ha diverses maneres de definir-la. Podríem fer-ho centrant-nos estrictament en l'àmbit institucional tot donant a entendre que la política només es duu a terme a través d'aquests espais. En aquest cas, la definició seria "qualsevol acció dels ciutadans encaminada a influenciar en un procés polític i els seus resultats. Les podem orientar a escollir càrrecs públics, a la formulació, elaboració i aplicació de polítiques públiques que els representants duran a terme". En una definició de participació política com aquesta el jovent, però, no hi tenim cap paper destacable, la qual cosa interessa al sistema polític establert.

No obstant això, si entenem que la participació política va molt més enllà de les urnes, de les institucions i de la delegació total als "professionals" de la política, per diferenciar-la de la participació política estricta, l'anomenarem participació social, ja que en parlarem des d'un pla més general. Per tant, podríem definir com "aquelles accions que els individus duen a terme amb una certa voluntat d'incidència en la configuració de la vida col·lectiva; ja sigui per conservar-la, o per transformar-la".

Qui conforma el teixit juvenil català ?

///L'associacionisme educatiu.:

Són associacions que treballen l'educació en el lleure i parteixen de la base que l'educació és un procés integral. Per tant, conceben el temps d'oci com un espai educatiu complementari a l'escola i la família. A la pràctica, aquestes activitats són organitzades per monitors o caps (joves, i en la seva gran majoria voluntaris) i es concreten en activitats realitzades normalment els dissabtes durant el curs escolar, amb sortides de cap de setmana i amb campaments o colònies a les vacances. Cal tenir en compte que hi ha dos tipus d'associacions: les que promouen la laïcitat, la capacitat de raonament crític o el creixement i coneixença autònoma, sense diferenciar els sexes dels més joves i, d'altra banda, les que provenen de grups religiosos. I tan unes com les altres han servit molts cops per mantenir la pau social utilitzant, a vegades, una retòrica pseudo-revolucionària i, fins i tot, gairebé negant l'existència de la lluita de classes.

///El moviment escolta.:

És un moviment juvenil que té per finalitat educar infants i joves en el seu temps lliure, des de la gratuïtat i basat en una metodologia pròpia que inclou uns principis fonamentals relacionats amb l'esforç personal i la voluntat de compromís social. Els agrupaments escolta són les entitats de base locals on els joves (caps) desenvolupen una tasca educativa amb els infants. Aquests adapten el plantejament educatiu de l'escoltisme al seu entorn immediat i tenen voluntat d'intervenir en aquest marc proper, per transformar-lo, a partir d'accions, d'intervencions, de projectes fruit d'un procés d'anàlisi, de concreció d'objectius, d'accions, etc. més o menys elaborat segons l'agrupament. També cal tenir en compte, tal com passa en les associacions, que hi ha una gran part del moviment escolta que prové de sectors religiosos, sobretot catòlics, que utilitzen aquestes eines per fomentar una moral patriarcal i reaccionària entre els infants.

///Els esplais.:

Són entitats juvenils i infantils que treballen l'educació en el lleure a tarvés del joc, principalment.

///Els Casals de Joves Associatius.:

Són associacions que fomenten la participació del jovent, des de la pròpia organització i tenint en compte principis com l'autogestió, la democràcia, la laïcitat i la transformació social. L'eina principal dels casals de joves és l'activitat com a mètode d'aprenentatge de la participació.

Aquest, però, no és l'únic model de casal que existeix als Països Catalans. L'administració pública fomenta un altre tipus de Casal conegut com el casal de gestió municipal, similars a un centre cívic. Aquests no fomenten la participació entre els joves, sinó que ofereixen una oferta d'activitats a consumir de manera impersonal i sense procurar una implicació del jovent en l'organització d'aquestes.

///Les entitats culturals juvenils.:

L'associacionisme cultural té una infinitat d'expressions associatives culturals de caràcter local: des d'associacions de joves que únicament organitzen concerts puntuals a les festes del seu municipi, fins a d'altres que organitzen actes lúdics i culturals per fomentar la llengua, la cultura i les tradicions catalanes. Alguns exemples són les colles de diables, les bandes musicals, les colles bastoneres o les colles castelleres, entre d'altres.

///Les entitats polítiques.:

Serien els sindicats, les joventuts d'organitzacions polítiques i el moviment estudiantil organitzat.

Com es duu a terme la participació política juvenil institucional?

///Les xarxes associatives.:

Seria el cas de les Plataformes Territorials i els Consells de Joventut, els quals neixen amb la idea de ser una plataforma que aglutini totes les associacions juvenils del territori que representen. Es tracta d'associacions que es coordinen amb l'administració pública i d'aquesta forma es creen plataformes fortes capaces de crear una pressió i una opinió representativa del jovent associat. A la geografia dels Països Catalans hi trobem tres grans Consells: El Consell de Joventut de la Comunitat Valenciana (CJCV), El Consell de Joventut de les Illes Balears (CJIB) i el Consell Nacional de Joventut de Catalunya (CNJC).

Conclusions pel que fa a la participació política del jovent als Països Catalans:

Hi ha diverses formes de participació política que no són una organització política o un sindicat. Entre aquestes, hem destacat l'autoorganització en els centres educatius, l'educació en el lleure que duen a terme esplais, caus, casals de joves de Catalunya o formar part d'entitats de cultura popular com grup de dansa o de bastoners. També trobem jovent que s'organitza per crear un grup de música o muntar concerts, concursos de grups novells musicals on se'ls ofereix una oportunitat per poder mostrar la feina feta, organitzar setmanes de la joventut, dur a terme activitats esportives, crear un grup excursionista, organitzar tornejos locals, formar part de grups de suport a equips esportius... I una llarga llista d'activitats amb visió juvenil.

També destaquem la importància que tenen els casals de joves a l'hora de construir un moviment juvenil ampli i cohesionat a les nostres viles, ja que fomenten la participació juvenil així com l'autogestió d'aquests espais.

Per tal de crear un teixit juvenil fort, entenem que caldria fomentar una coordinadora del moviment juvenil dels Països Catalans.

Entenem, doncs, que un primer pas seria crear una xarxa de coordinació de casals de joves dels Països Catalans que tinguessin aquests punts en comú:

///Situat el jovent com a subjecte polític.

///Que aquests espais siguin autogestionats pel jovent que hi participa.

///Que es respectin els models de participació assembleària.

///Que siguin transformadors pel jovent i per l'entorn.

///Potenciar els espais de relació amb diversos col•lectius locals.

///Poder disposar d'un espai físic útil i adequat a les activitats dissenyades.

Pel que fa als Consells de Joventut institucionals, entenem que són una eina que podem utilitzar per tenir contacte amb altres entitats. No obstant això, recalquem que no és la via útil per crear aquest teixit juvenil als pobles, barris i ciutats ja que tenen una gran dependència

/////////OCI

ARA i AQUI

EL JOVENT CONSTRUÏM
ALTERNATIVES

Introducció. Com distribuïm el temps i què entenem per oci.

Els éssers humans som allò que creem, per tant, som responsables creadores del temps. Podem dir que hi ha el temps que marca el calendari -dia, setmana, mes i any- on també incloem els segons, minuts i hores. El temps subjectiu, segons les diferents cultures humanes, també el definim nosaltres i és el cas de les etapes d'edat: infants, nenes, joves, adults i velles. Actualment, podem afirmar que el capitalisme com a mode de producció, després de 500 anys de desenvolupament i en el seu màxim declivi, ha alterat -màximament- el temps -el calendari i el subjectiu-.

El mode de producció és qui ha condicionat i marcat la divisió dels usos del temps que fa cadascuna de nosaltres. Així, doncs, podem classificar diversos usos del nostre dia a dia: temps productiu, de dormir, d'autososteniment, domèstic, de transport i d'oci. En la societat actual, definida, entre d'altres, pel mode de producció dominant capitalista, existeixen enormes desigualtats pel que fa als usos del temps. Aquest fet és fruit de la divisió entre les treballadores, que no posseeixen els mitjans de producció i, per tant, només poden vendre la seva força de treball per a sobreviure en aquesta societat; i

del treball de les treballadores, de les que produeixen.

En aquest punt, cal definir el que entenem per oci per tal de poder analitzar quina relació hi mantenim com a joves. Podem determinar que el temps d'oci és el destinat a la distracció i diversió, és a dir: ballar, jugar, llegir, aprendre, conversar i escoltar distretament, entre d'altres. Podem concloure que és tot allò que fem fora de les nostres obligacions per poder sobreviure com a societat. L'oci, doncs, té un caràcter hedonista: ens aporta plaer, ens fa pujar la libido, ens serveix per descarregar tensions, ens diverteix i, en definitiva, ens construeix com a éssers humans. A més a més, és un dels màxims articuladors de les relacions humanes, perquè cada humà adopta la seva manera d'obtenir plaer, però això es fa d'una manera molt relacionada amb altres persones.

Com ha evolucionat el temps d'oci?

El temps d'oci, com els altres, en els modes de producció pre-capitalistes es trobava en un contínuum, conjuntament amb la resta, i estava marcat pels cicles de la natura i governat per les altes creences religioses. Amb l'aparició del capitalisme industrial com a mode de producció dominant, però, el temps d'oci evoluciona segons aquests tres factors pel seu ordre d'aparició.:

///1Els usos del temps deixen d'estar imposats per la religió i passen a ser construïts de manera grupal i laica.

///2Es converteix cada vegada més en una activitat individual, quan sempre s'havia concebut com una activitat grupal. L'aparició de la televisió és un punt d'inflexió en el procés d'individualització de l'oci.

///3El temps de treball es desvincula cada vegada més de la resta d'usos del temps. El treball es converteix en el pilar que articula la vida quotidiana, això implica que la resta d'usos del temps s'articulen entorn i en base aquest.

El temps d'oci es converteix, així, en la solució per descarregar les tensions generades al món laboral.

Per tant, perd el caràcter d'activitat alliberadora -tant físicament com psíquica-. A més, les activitats d'oci que desenvolupem es van transformant en activitats governades per la categoria de mercaderia. Un clar exemple d'això és el fet de pagar per fer esport en un gimnàs o anar de discoteques com a opció més generalitzada de «festa», on tot es converteix en un negoci: des de la música fins a la beguda que s'hi consumeix, passant per les relacions socials que s'hi desenvolupen.

El desenvolupament del capitalisme ha consolidat un model d'oci purament consumista. En aquest context, el temps d'oci es transforma en un nínxol per a la valorització del capital i es converteix en el motor que conduirà a desenvolupar més activitats centrades en el consum. En aquest procés s'accelera el trencament de tots els aspectes abans esmentats -activitats grupals, alliberadores i relacionades amb la natura-.

Antigament, amb el model de la fàbrica integrada -el fordisme, per exemple-, l'únic espai per a l'oci era al cap de setmana, ja que entre setmana les jornades laborals no permetien fer altra cosa que produir. D'aquesta manera, les treballadores van començar a destinar els caps de setmana a consum i oci, tot potenciant l'actual consumisme individualista fins a l'extrem -el famós, American way of life-. Amb la crisi estructural del capitalisme d'inicis de la dècada dels 70, es va acabar amb el model de fàbrica integrada i es va passar al model de fàbrica difusa a escala planetària. És llavors quan s'inicia un gran procés

de deslocalitzacions de les fàbriques i desregulacions de l'economia, i les treballadores perden la seva identitat amb la fàbrica, que al mateix temps les alienava. D'aquesta manera, la responsabilitat de mantenir el lloc de treball deixa de ser col•lectiva per anar-se convertint en un fet individual. Llavors s'inicia la degradació del temps de treball i una creixent precarització. L'alienació es potencia fins als seus màxims exponents. I se'ns imposa la idea de treballar per poder consumir, deixant en un racó l'objectiu principal d'aquesta vida: viure-la amb plenitud.

Característiques principals de l'oci predominant actual.

El temps d'oci, actualment, s'entén com aquell moment en què les persones descarreguen totes les tensions que els genera el treball, la qual cosa provoca greus conseqüències en els altres àmbits de vida quotidiana i es generen, per tant, més tensions. La reacció de les persones és acabar amplificant el temps d'oci al màxim, perquè és el moment en el qual creuen identificar-se més, ja que en els altres usos del temps se'ls nega qualsevol identitat. En aquest sentit, impera l'oci amb la idea de festa sense fi, com ho demostren la proliferació de les raves. Així, doncs, s'accentua l'alienació al màxim i s'amplifica la coneguda pulsio de mort en el model de festa.:

///Consum alienant generalitzat.:

L'oci és un dels negocis que més rendeix actualment i és que s'ha convertit en un negoci que ven festa i les consumidores la compren. Des de pagar per entrar, per beure o per escoltar una música determinada. A més, l'oferta de productes per al consum és cada cop més alienadora: els programes de televisió, les pel·lícules, els llibres -sobretot, els bestseller-, la música, etc.

///Mercantilització de la cultura.:

Tot l'art es produeix només per ser consumit, sempre a la darrera moda superficial, sense qüestionar-se l'ordre establert, perden aquella essència de l'art com a crítica social. Només importa la quantitat d'entrades venudes, de diners pagats per comprar una obra d'art, les vegades que sona una cançó a la ràdio, sense importar-ne la qualitat del seu contingut. Així, veiem com s'imposa el triomf del valor de canvi i es perd tot el valor d'ús que podien tenir l'art i la cultura.

///Augment de les diferents drogodependències.:

l'alliberament de les tensions i frustracions personals acumulades de dilluns a divendres sembla que passi per drogar-se al llarg del cap de setmana. De forma contrària, drogar-se només és un forma d'evadir-se puntualment i, al tornar a tocar de peus a terra, les frustracions apareixen amb més força. I és que al marge de les drogues, s'associa l'oci a perdre el control personal. Sembla que com més es gaudeixi sigui saltant-se qualsevol regla, fins i tot, el respecte vers les relacions entre persones.

///Domini de l'oci nocturn.:

es magnifica la nit com a temps ideal per consumir l'oci que se'ns ven i es denigra el dia, la qual cosa dificulta gaudir de la muntanya o de fer castells o balls populars, entre d'altres activitats diürnes.

///Alienació dins l'alienació.:

Si partim del supòsit que, com a éssers, ens creem la nostra identitat durant el temps d'oci, i durant aquest temps ens autodestruïm com a persones, podem afirmar que l'oci actual ens destrueix la subjectivitat. Costa molt realitzar-se personalment entre un oci generalitzat que promou la festa per la festa i el descontrol personal. Podem reiterar, doncs, que el que ens ofereix l'oci imperant en el capitalisme és l'alienació del jovent.

excursions, tocar en un grup de música, fer teatre, un partit de futbol entre companyes, són només algunes de les alternatives davant del model d'oci imperant actualment.

També cal que transformem els usos del temps que se'ns imposen. No hem de relegar aquest temps d'oci només pel cap de setmana. Cada dia, fora del temps de treball a que estem sotmeses per sobreviure, podem dur a terme activitats que ens gratifiquin i que ens permetin enfortir-nos com a persones i, conseqüentment, com a moviment. Destinar cada dia més hores a un temps que potencii la nostra creativitat i imaginació, que siguin elements construïts en la col•lectivitat, ens permetrà avançar cap a la fi de l'explotació, l'opressió i la dominació. Per tant, des d'Arran durem a terme.:

///Un treball intern basat en la formació i el debat com a organització i amb el conjunt del Moviment Juvenil català, per tal de repensar el model d'oci que volem construir i així crear un discurs propi com a Arran, qüestionant-nos totes les nostres pròpies contradiccions.

///La visualització externa de l'aposta per un model diferent d'oci, que sigui alliberador i fomenti unes relacions lliures de discriminació. Cal dur a la pràctica tot el nostre discurs.

lluitantenimfutur.arran.cat
arran.cat

